

gumentation, for ud af denne at faae frem en Mangel paa retlig Besjæftelse. Ærede Medlemmer, som have gjenemlæst den Udsvikling, der staar — jeg veed ikke, om Alle have gjort det — have mulig forstaaet, at den gaar ud paa en Slags Fiktion, idet Staten i Grunden skulde have foræret Bygningen bort; den skulde have ladet den gaa ud af sit Eie uden Vederlag, men den skulde da gjennem en donatio spei, som Flertallet saa lærd udtrykker sig, have faaet Udsigt til at faae den tilbage i Form af en fuldført Kirke. Jeg veed ikke, om de Herrer forstaa dette med donatio spei rigtigt; jeg for mit Vedkommende forstaaer det ikke. Det er mig umuligt at se, hvorledes Sagen kan fremstilles, som om Regjeringen havde foræret Bygningen bort til Statsraad Lietgen og faaet en donatio spei, Haabets Gave, om at faae den tilbage igjen. Transaktionen gaar, som de Herrer kunne gjøre sig bekyndt med ved at læse Kjøbekontrakten, ud paa, at Bygningen efter al Sandsynlighed bliver hengende ved Staten. Man har ganske vist formelt valgt at gaa den Vej, væsentlig af Hensyn til de Vanskeligheder, der den Gang kunde stille sig ved en Udfykning, ved Skjøde at sælge det Hele, ogsaa Bygningen, til Statsraad Lietgen, men vel at mærke saaledes, at Kirken, naar den bliver fuldført inden 1884, skal skjødes tilbage til Staten igjen, og bliver den ikke fuldført inden 1884, eller har Lietgen indtil 1879 ikke bygget for 100,000 Rdl's Verdi, eller bestemmer Lietgen sig til at opgive Kirkens Fuldførelse, falder den uden Videre tilbage til Staten. (Krusø: Det er en skøn Handel!) Ja, ikke sandt, og indtil det viser sig, om den bliver fuldført eller ikke, forbliver den som et Pant for Staten for Opfyldelsen af Kjøberens Forpligtelse, saaledes at Ingen kan hindre, at enten det Ene eller det Andet sker. Nu veed jeg dog virkelig ikke, om man kan sige, at man paa denne Maade har ladet den gaa ud af Statens Eie uden Videre og kun gjennem en donatio spei har faaet Udsigt til at faae den tilbage igjen. Jeg tror, det er korrektere at sige, som det er, at hvad der virkelig er solgt, er Grunden udenom Bygningen, medens denne selv ligger som tidligere, men vel at mærke saaledes, at Staten nu har Udsigt til at faae den fuldført, hvad man aldrig tidligere har haft eller har kunnet vente sig at faae. Ja; jeg har nok hørt det ærede Flertal sige, at det var netop det Gæle derved, at man der fik en Kirke paa Halsen; det var det overmaade Uheldige, thi en Kirke var det slet ikke nogen Forskjøelse for Staten at faae; Staten blev ikke en Dre rigere derved, nei, det var tværtimod en Udgift for Staten at faae den. Jeg tror, at hvis det ikke gjælder om Andet end at slippe for Udgifter, er dette ikke saa vanskeligt; jeg tror ikke, det er vanskeligt at faae Noget til at overtage Statens Stilling, saaledes at den slipper for Udgifter, men jeg ser forøvrigt ikke, at der er

Noget præjudiceret ved, hvad der er slet. Hvad er det, man har villet gjøre med Marmorkirken? Man har villet sælge den til en Kirke, et Theater, en Udstillingsbygning, men det tror jeg dog nok hidtil har vist sig lidet praktisk. Det var et fortræffeligt Raad, hvis man blot kunde følge det; men jeg tror, det gaar her, som Kaptein Cuttle i „Dombey & Søn“ siger, at Vanskeligheden ligger i Anvendelsen. At anvende har altid været forbundet med Vanskeligheder; men hvis det gjælder om at sælge Ruinen enten til Kirke, Theater eller Udstillingsbygning, kan den dog f. Ex. lettere blive solgt til Kirke, efter at den er fuldført end før (Udfryselse). Det ærede Medlem siger, at man jo ogsaa kan rive den ned. Ja, Herregud, kan den da ikke ogsaa rives ned, efterat den er fuldført? Spilken Svir vilde det ikke blive for Demoleringskorpset at faae fat paa Kirkebygningen, efterat den var bleven fuldført. — Tøvrigt skal jeg endnu blot tale om et Par Punkter, som det ærede Medlem berørte. Der var nu for det Første Værdien af Grunden. Det er overmaade smukt at opstille en saadan Paastand, som at den er 700,000 Kr. værd, medens Staten kun har faaet 200,000 Kr., og at Staten ligefrem er snydt for 500,000 Kr. Ja, derved er der dog adskillige Antegninger at gjøre. Først skal jeg bemærke, at man aldrig tidligere har kunnet faae noget saadant Tilbud paa 700,000 Kr. Det eneste Tilbud der er fremkommet om at kjøbe — og jeg veed ikke, hvorvidt det var fra en vederhæftig Mand — gik ud paa 300,000 Kr. mod at faae hele Pladsen med den saakaldte Ruin og det Hele. Dernæst har det ærede Medlem ved sin Beregning ikke taget med i Betragtning, hvad det koster at nedrive Ruinen. Det Overlag, som den Gang blev forelagt, anslag Udgiften til 49,900 og nogle Rigsdaler, altsaa rundt ud 100,000 Kroner (S. N. Hansen: Og 12 Skilling!). Meget rigtig, naar man skal tage det saa nøjagtigt. Jeg skal gjerne gjen tage Tallet, saaledes at det ærede Medlem kan høre det igjen, det er 49,931 Rb. og ganske rigtig 12 Skilling. Endnu har den ærede Respondens overset, at det dog ikke egentlig er ganske ligefrem, at Staten er gaaet tabt af det Hele; den har det endnu bestandig og faar selv den Plads, hvorpaa det Hele staar; tilbage afkøret lige saa god som før; jeg tror derfor, man tværtimod maa sige, at der ikke er gaaet en eneste Skilling tabt. Forøvrigt ere jo disse Beregninger om 700,000 Kr. aldeles fantastiske. — Jeg tror hermed i det Væsentlige at have udtalt, hvad der er at udtale angaaende selve Retspørgsmaalet, som for mig ikke frembyder mindste Skygge af Tvivl, og hvis man vil gjøre Forsøg paa at undersøge det retslige Afgjørelse, tror jeg, at de Herrer ville komme til samme Erkjendelse. — Jeg kan dog ikke ganske lade ligge de Bemærkninger, som den ærede sidste Taler ganske vist kun løseligt